

Noah Noé Noir

Diana és a múlt kísértései

Kiyoshi és Chloé III. rész.

**A magyar könyv is
magyar termék
mozgalom**

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Noah Noé Noir

DIANA ÉS A MÚLT KÍSÉRTÉSEI

Kiyoshi és Chloé III. rész.

HELMA Kiadó 2025

© Noah Noé Noir

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-847-7
Kiadja a HELMA kiadó 2025.03. 25.
Borító: Bakó Lilla

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent
könyvek Noah Noé Noir szerzőtől:**

- Kiyoshi és Chloé – Kiyoshi és Chloé sorozat első rész
- Diana, a hatalom megszállottjai – Kiyoshi és Chloé sorozat második rész
- Diana és a múlt kísértései – Kiyoshi és Chloé sorozat harmadik rész
- Natasha öröksége – 1. felvonás
- Natasha öröksége – 2. felvonás
- Törzsszellem (Átkozott történelem 1. rész)

**A könyvek megvásárolhatóak többféle formátumban
a HELMA kiadó weboldalán (www.helma.hu)**

Nyomdai kivitelezés:
Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő
Felelős vezető: Drágán György
innovariant.hu

1. fejezet

Az új diák

– Hihetetlen, hogy lassan öt éve nem láthatlak, nem simogathatlak meg, és nem feküdhetek melléd, átölelve a kanapén. Mindaz a pár nap, amelyet veled tölthettem, számomra az jelentette életem legszebb időszakát. Nem telik el úgy nap, hogy ne gondolnék rád. Te meg Heather jelentettetek nekem akkor mindent. Örülök, hogy az élet hozzám sodort benneteket. Igazi hű társ voltál, és ráadásul rendkívül aranyos is. A diákjaim biztosan rajonganának érted... Szörnyű belegondolni, hogy életem első osztályát év végén ki kell engednem a kezeim közül. A szemem láttára nőttek fel és váltak felnőtté, de egyben nyomokban meghagyták gyermeki különlegességeiket. Elnézve őket, még mindig annyira irigykedem rájuk és a mögöttük levő generációkra, hogy ők az iskolapadban tengethetik a mindennapjaikat a barátaik társaságában. Mit meg nem adnék, hogy Heatherrel lehessek egész nap és viccelődhessek vele azokon az embereken, akik most a kollégáim. A diákjaim jelenléte és a ti emléketek teszük számomra varázslatossá ezt a városkát, ezért is sajnálom, hogy most el kell, hogy költözzek. Bár a lakcímem San Diegóban lesz, a szívem örökké Morena Villageben ragad. Iskolát szerencsére nem váltok, így minden nap, mielőtt indulna a buszom, meglátogatlak. Addig is, a lehető legjobb kezekben leszel. Nagybátyó mindig őrizni fog téged...

Diana elhelyezkedik törökülésben, Luna sírja előtt. A kövekből körberakott kis síremlék az a hely, ahova nap, mint nap visszatérhet és elpanaszolhatja egykori kedvencének minden gondját. Ugyanúgy, ahogyan még annak életében csinálta. Mindig némán és figyelmesen hallgatta gazdáját. Soha egyetlen pillanatra sem tekintett el oldalra, gombszeme mindig rászegeződött, akárhányszor

csak a lány egy apró hangot is kiejtett a száján.

A gondos sirápolást, és a halkán kimondott gondolatokat Kosuke némán nézi és hallgatja. Most csomagolta össze a lány utolsó cuccait egy dobozba és hozta ki a ház elé. Már csak ez kell a csomagtartóba. A férfi letörli izzadtságcseppjeit, amelyek a sok emelgetéstől és a feltűnően meleg szeptemberi reggeltől jöttek ki rajta. Szótlanul állva várja meg, míg a lány elbúcsúzik a sírtól, majd odamegy hozzá.

– Ez az utolsó adag, amelyet összepakoltam nálatok. Most már teljesen üres az egykori lakásotok. A bútorokat a délelőtti folyamán a költöztetők a segítségemmel felviszik majd, így mire estére hazaérsz már minden készen áll – igazítja meg egyetlen kékre festett hajtincset.

A férfi semmit sem változott azóta. Ugyanolyan kedves a mosolya, az arca szelíd, halványan szeplős. Haja ugyanolyan gesztenyebarna, persze a leheletnyi kék tincset leszámítva. Egyedül a ruházata változott. Sokkal átlagosabb lett. Mára megelégszik egy egyszerű pulcsival és egy farmernadrággal, a sportcipővel kiegészülve.

– Nem mintha az a lakás valaha igazán meg lett volna telve étellel... – jegyzi meg halkán Diana, majd felnéz nagybátyjára. – Nagyon köszönöm, hogy segítesz a költözésben! Sokat jelent nekem, hogy ezt nem egyedül kell csinálnom – mosolyodik el apró derűvel az arcán.

Kedves mosolyát az őszi halvány napsugarai ragyogják be. Diana az a lány, aki külsőre jóformán nem változott semmit. Szándékosan hagyott meg magán minden különlegességet, ami korábban őt jellemezte a Heatherrel való barátság előtt, közben és utána is. Haja ugyanúgy fekete-fehér, ajkai szintén kékek, a ruhákat illetően stílusa változatlanul fekete, fehér és türkizszínekből áll. Régi, szív alakú nyaklánc is ott helyezkedik el a mellkasán. A két apró, rajzolt könnycsepp pedig még továbbra is megkülönbözteti mindenkitől, már ha az eddigiek még nem

jelentettek volna elég különbséget.

Pont ezek miatt nehezen akarták elfogadni, hogy tanárnak jelentkezett. Az igazgató – amely pozíciót már teljesen más foglalja el, mint Diana diák idejében – homlokráncolva vette fel, sőt még a kollégái is összesűgtak a háta mögött fiatalkora és kinézete miatt. Miután azonban töménytelen pozitív visszajelzés és szeretet lengte körül a diákok részéről, ezután már nem vetették meg. Még mindig fenntartásokkal figyelik a munkáját és szinte úgy kezelik, mintha ő is egy lenne a diákok közül. Ezért is tudja megszólítani és lekötöni őket.

– Ez csak természetes. A költözéssel járó pakolást amúgy is szeretem – jelenti ki lazán. – Hogy érzed most magad? – simogatja meg a lány vállát.

Látja rajta, hogy kissé feszült. Diana általában olyan ruhákat visel, amikből kilátszódnak a vállai, így a férfi érezheti, a feszültséggel járó libabőrt és hidegséget a bőrén.

– Hát nem is tudom... Fogalmam sincs, hogy öt év után, mit mondhatnék. Már megszoktam ezt a házat, a környezetet és persze a te társaságodat. Kicsit ijesztő és szomorú tény, hogy most egyedül leszek, de huszonegy évesen közel a huszonkettőhöz, már épp itt az ideje kirepülni a „szülői” fészekből, hogy úgy mondjam – rándítja félmosolyra ajkát. – Hálás vagyok neked azért, hogy befogadtál, és hogy törődtél velem, de itt az ideje a saját lábamra állni. Neked is ki kell alakítanod a saját életedet. Úgy pedig nehéz lesz, ha itt élősködök a nyakadon... – jön kislányos zavarba.

Kosuke csak jót derül rajta. Felemeli a dobozt, majd berakva a csomagtartóba azt, kinyitja unokahúgának a kocsiajtót. A lány miután beszáll, nagybátyja, felé fordul:

– Ide bármikor jöhetsz, ha valami nyomja a lelked. Felőlem még maradhattál volna. Nekem egyébként sem áll másból a magánéletem, mint a munkából. Te legalább egy kis szint vittél bele. Nem sok rokonommal tartom a

kapcsolatot már édesanyám halála óta, szóval nekem nagyon jól esett, hogy akkoriban engem választottál és úgy döntöttél, hogy rábizod magad a szétesett, és elég felelőtlen nagybátyádra – lép rá a gázra, miközben Diana lehúzott ablaknál támasztja a fejét és néz végig a házakon: a látvány gyakran segít neki összeszedni a gondolatait.

– A munkám során gyakran szembesülök a szülő és gyermek konfliktusok hátrányaival és hogy ez mennyire tönkreteszi őket. Nem tudnak koncentrálni az iskolában, ingerültté válnak, és legtöbbször emiatt az a két szélső vége lesz a dolognak; vagy emiatt tartanak össze a barátaikkal és szorosabb lesz a kapcsolatuk, vagy teljesen elúzik maguk körül őket is, akik csak segíteni próbálnak. A tanárokkal kapcsolatban mindig az utóbbi az igaz. Emiatt örülök, végül is, hogy apával és anyával így alakultak a dolgok. Sajnálom, hogy nincsenek itt, de rájöttem az évek alatt, hogy az a pár alkalom, mikor láthatom őket, az pont elég értékes ahhoz, hogy ne fordulhasson elő semmiféle konfliktus. Ha ilyen értelemben gondolkozunk, akkor tulajdonképpen Miyorival ti voltatok a szüleim – néz kedvesen a nagybátyjára, akinek nagyon jól esnek a nő szavai, már önmagában ez a tény is hihetetlen, hogy Dianából felnőtt nő lett, holott már öt éve is úgy viselkedett.

– Igen... Miyorival a kapcsolatom egészen érdekesen alakult az évek alatt, főleg miattad. Egy igazán jó barátot ismerhettem meg benne, akivel bármiről tudok beszélni. Az, hogy akár a születési, vagy karácsonyi fényképeken úgy nézünk ki, mintha egy család lennénk, az csak egyfajta különlegességet kölcsönöz ennek az egésznek. Tulajdonképpen tényleg olyanok lettünk, mint egy család. Örülök, hogy legalább ezt meg tudtuk adni neked. Helyén kezeltük ezt az egészet, ettől működött olyan jól – fékez le a piros lámpa előtt, egy utcányira az iskolától, így még nagyobb figyelmet tud fordítani unokahúgára, akár már a szemkontaktussal is.

– Nem is tudom... – pirul ki egy kicsit Diana.

– Mi a gond? – húzza fel szemöldökét a férfi.

– Azért a nagynéni nem teljesen úgy viselkedett mindig, mintha ténylegesen ugyanolyan barátként kezelne, mint te őt – piszkálgatja a haját zavarában. – Szerintem ő egy kicsit máshogy érez irántad, de lehet, hogy csak én gondolom túl ezt az egészet.

Ahogy ezt felhozza, látszik, hogy Kosuke is egy kicsit belevöröslik a témába. Ezt igyekszik újfent a közlekedésre való figyeléssel elterelni.

– Miyori egy kifürkészhetetlen nő, ez tény. Ennek ellenére azonban azt gondolom, hogy te még ugyanazzal a kamaszos képzelődéssel gondolsz többet a dolgok mögé ebben az ügyben, mint tizenhat évesen. Én mindenesetre hiszek a nő és férfi közötti barátságban. Egyikünk sem fogja megszegni ezt, ezért tökéletesen működik. De nem is ez a lényeg. Inkább te mesélj arról, hogy veled mi a helyzet ezen a téren? Imádsz összepárosítani más embereket egymással, de te önmagadról sosem beszélsz ilyen nagy lelkesedéssel. Csak nem rejtegetsz valamit? – néz Dianara zavarba ejtően Kosuke, mire a lány gyorsan el is kapja a tekintetét. Csak pár másodperccel később tud megszólalni.

– Én nem hiszek a szerelemben... – zárja le röviden a lány, majd kényelmetlenül kezd feszengeni az ülésben; a biztonsági övet szorongatja, körmeivel kapargatja feltűnően.

– Ugyan Dia... Tanultál és most tanítasz is pszichológiát. Tudod nagyon jól, hogy a szerelem nemcsak hogy létezik, hanem az egyik legfontosabb és legintenzívebb emberi érzés – rázza meg a fejét.

– Nem így értettem teljesen... Én csak magamon nem tapasztaltam még. Illetve... illetve volt valamiféle furcsa érzésem egy ember iránt, de az már elmúlt. Pszichológiai tényeknél maradva, ez sem volt valójában az. Csupán bizonytalan érzelmek tömkelege, amit pszichológiában úgy

neveznek, hogy...

– Értem én. Ne haragudj, nem akartam vájkálni a magánéletemben. Csak érdekelt ez a része is az életemnek, de ha nem szeretnél róla beszélni, akkor nem erőltetem – ekkor megérkeznek az iskola elé, ezért Diana öröme, a férfi hamar vált a témában: – Akkor minden elő lesz készítve, mire odaérsz az új lakásodhoz. Mikorra jöjtek majd eléd?

– Nem kell elém jönni, mert egy kolléganőmmel megyek haza. Ő is a környéken lakik, úgyhogy még körül is tud vezetni. Nem mellesleg ott van a kávézónk, ahova néha be szoktunk ülni. Mindenesetre nagyon szépen köszönök mindent! Vigyázz magadra, meg ne ránduljon a derekad a cipekedések közepette! – neveti el magát, majd átölelve nagybátyját, magához fogja a cuccait és becsukja az ajtót.

Az épületen lassan végignézve belép a nagy, rozsdarágott kapun. Külsőre nem sokat újult, sőt, az öt évvel ezelőtti állapotokhoz képest még jobban leromlott. Az új igazgató egyre kevésbé tud elszámolni a pénzekkel, és már egyedül az egyre kevesebb bevételű egyház tartja már csak fenn. A falakról a vakolat omladozik, a kapu nem csak rozsdás, de még el is van hajolva, a lépcsők egyes fokai pedig már csak nagy, levált betondarabokból állnak. Az udvar elhanyagolt, a kosárlabdapalánk már hónapok óta leszakadva terül el a pálya közepén. A labdák kilyukadt állapotban laposan vagy a tetőn, vagy a pálya mellé hajítva a koszban sorakoznak. A focikapu kidőlve a korhadó fadeszkák között fekszik, a rácsos ablakok pedig be vannak törve.

Belépve az intézménybe, talán egy kicsit jobb a helyzet. Néhány keresztény jelkép még mindig helyenként el van szórva, azonban már alig-alig találhatóak meg. Amint a régi igazgató és Margaret nyugdíjba vonultak, az új iskolavezető eltávolította a vitrint, benne mindenféle kitüntetéssel, amivel egykoron a gimnázium rendelkezett és dicsekedhetett. A szörnyű állapotokon kívül, Dianát, ami a

legjobban aggasztja, az a tanulók száma. Évről évre egyre jobban csökken az érdeklődés az intézmény iránt. Részben azért, mert az itt lakók egy nagy része inkább utaztatja gyerekeit fél órán keresztül San Diegóba, hogy az újonnan megnyitott nagy katolikus iskolába járhassanak, mintsem ide. A másik ok pedig az, hogy Morena Village bár gyönyörű természeti kincsekkel rendelkezik, ez vajmi kevés az átlag állampolgárok számára. Tömegével költöznek el innen az emberek, hála a nagyvárosok munkaerő felszipolyozásának. San Diego ebben a vezető metropolis. Diana osztálya az egyetlen már csak, amely létszáma meghaladja a tizenötöt. Az átlag nagyjából tízre csökkent le, de van ennél drasztikusabb szám is. A francia tagozatot, amelyet Diana barátnője kapott meg, egybe kellett olvasztani a sima tagozattal, a csekély létszám miatt, ami a hatot súrolta. Több mint százhusz diák hagyta el az intézményt ősze elejére. Már aligha maradtak százan, egy korábban virágkorát élő nagy, katolikus gimnáziumban.

A nő első útja a tanáriba vezet, ahol már csak egy-két kollégája található. Mindenki már elindult az órára, míg ő eléggé késésben van. Csak éppen felkapja a szükséges könyveket és már siet is az órájára. A folyosón szembetalálkozik a takarítóval, aki már az ő idejében is itt végezte a munkáját. Azonban már neki is ez az utolsó éve a nyugdíjig. Az iskolavezetésnek fogalma sincs, hogy honnan szereznek karbantartót és takarítót egyszerre. A múltkori megbeszélésen az igazgatóhelyettes már azt is felvetette, hogy feketén kéne valakit megbízni, fele annyi pénzért, ugyanis már ki se tudják teljesen fizetni ezt a munkaerőt. Ezt persze jogi okokból rögtön elvetették, de a következő felvetés, miszerint a tanároknak kéne felváltva beállniuk, még rosszabbnak bizonyult. Diana aggodalmára, a rendkívüli megbeszélésen szóba jött az is, hogy meg kéne fontolni az intézmény bezárását. Ez a nőt azóta is frusztrálja, hisz nagyon szereti osztályát, pont ezért az

utolsó évükben is velük akar lenni, hogy majd méltó búcsút vehessen tőlük. Ő volt épp ezért az egyik, aki leszavazta a zárási szavazást, bár tudja, hogy erről kizárólagosan az igazgató, Mark Campbell dönt.

A diákok egyáltalán nem úgy viselkednek, mintha az első óra jönne. Klikkesedve mindenki a saját maga dolgával törődik. Egy vegyes csoport ül a padokon, telefonoznak és rágót csámcsogva, elég sztereotipikusan viselkednek. Pia, buli, minden, ami a tinédzserekről eszébe jut az embereknek. Aztán vannak azok, akik tartva egy esetleges spanyol dolgozattól, amit Diana már belebegtetett év elején ismétlésképp, inkább eszeveszetten tanulnak és pótolják mindazt, amit nyáron elhagytak. Egy lány azonban magasról téve mindkét csoportra, megszállottan nyomkodja a telefonját, közben elejt egy-egy káromkodást. Még az sem zavarja meg, hogy Diana belépett a terembe. A fiatalok meglátva osztályfőnöküket, kicsit mormogva, de helyet foglalnak. Ő az egyetlen tanár, akit belépéskor nem próbálnak levegőnek nézni. Ezt még tovább fokozva, az első padban ülő srác, hátradőlve és vigyorogva szólal meg hangosan:

– Tanárnő, ma is igazán jól néz ki! Hiába ez a három év, magát még mindig nehezen különböztetem meg az évfolyamtársainktól – kacsint egyet provokatív flörtölés jeléül, mire Diana csak jót mosolyog rajta, majd megrázza a fejét:

– Látom Justin, neked még ezen a nyáron sem sikerült meghódítanod senkit – kacsint ő is egyet szándékosan heccelve ezzel a tinit, mire hirtelen a fiúk nagy része és pár lány is lenéző huhogásba kezd.

– Fuu... Tesó, ezt nagyon megkaptad. Be lettél oltva, mint a szar – röhög rajta előre mutogatva a hátsó padsorból Sebastian, az osztály szórakoztatója.

Mindenki számára van egy vicces megjegyzése. A rávetülő fényből való sütkérezés tartja életben az iskolában,

és épp emiatt nem bukott meg még a szörnyű átlaga miatt. Sötétbarna hátrazselézett haja és kék szemei vannak. Már ezzel a két külső jegyével magába bolondította a lányok felét az osztályban, de ő szándékosan ignorálja őket. Csak veszítene a fényéből más csajok szemében, ha megkötné magát holmi párkapcsolatokkal. Legalábbis állítása szerint, amit gyakran szeret puffogatni. Justin, az osztály szőke, oldalra fésült hajú bálgúnárja most alaposan helyben maradt, és csak álla alá téve kezeit, szégyenkezve, de annál lelkesebben nézi a tanárnőt.

– Most hagyjuk, hogy ki hogyan kapta meg és a káromkodást kérem, mellőzzük, ha lehetne! – néz Sebastian szemébe, mire a srác csak biccent egyet, fogát csillogtatva és ujjával előre mutatva. – Köszönöm! – bólint egyet Diana, azzal helyet foglal.

Körülnéz az osztályban, majd tollával kattogtatva megszámlolja a létszámot, ezután összezsapja a kezeit.

– Csodás! Van egy-két megbeszélni valónk, aztán bele is vágunk az ismétlésbe, hisz mint tudjátok, következő órán dolgozat – amint ez elhagyja a száját, mindenki szemét forgatva huhog. Az egyik diák még hátravetve magát, le is csúszik a székeről a pad alá, miközben unott és szenvedő hangon ezt nyöszörgi:

– Jaj, ne már tanárnő! Maga ennél sokkal jobb lelkű, mint hogy ilyenel csesztessen minket év elején... – nyavalyogja egy piercinges, tele tetovált, a napszemüveget a fején viselő, zöldre festett hajú srác.

– Scott... Pont veled és jó barátoddal, Alexanderrel kezdtem volna a mondandómat, szóval ne csúszkáljál, nem vagy te lábatlan gyík... Szóval... – mutat ujjával felfele, hogy üljön fel vissza normálisan.

Padtársa a kék csapzott hajú, szintén piercinges, kockás inges Alexander csak néma csöndben néz előre.

– Nos, hogy Scott is feltámadt, akár Jézus Krisztus, akkor belekezdenék. Ígérem, nem leszek hosszú, de ettől

függetlenül végtelen szomorú, hogy ezt tizenhét éves diákoknak el kell mondanom – erre a két kamasz csak a száját húzogatja, tudva, hogy mi vár most rájuk.

– Tanárnő... – kezdene mentegetőzni Alexander, de Diana csak legyint egyet.

– Igen, így is neveznek, de most ez lényegtelen, mert rólátok van szó. Szeretnék megkérni benneteket, hogy az iskola területén mellőzzétek a cigarettát és az alkoholt! Mi egy keresztény gimnázium vagyunk, amit még jobban rombolnak az ilyen ostobaságok.

Diana néha alig tudja elhinni, hogy a tanteremben mik hagyják el a száját. Odakint egész biztosan jót nevetne magán, de idebent egy teljesen más szerepet kell gyakorolnia.

– Teljesen mindegy, hogy mi a hitbeli elkötelezettségetek és az is, hogy utáljátok ezt a helyet. Én kérem tőletek. A területen kívül azt csináltok, amit szeretnétek. Világos? – néz a két diák szemébe, akik csak flegmán arrébb fordulnak, de végül lassan bólogatva beleegyeznek.

– Scott, hozzád pedig még annyi kérésem lenne külön, legfőképpen a te érdekedben, hogy a kábítószerrel a lehető legjobban távolodj el! Sok mindennek híre megy nagyon hamar ebben a szűk körben, és pont emiatt nagyon megütheted a bokádat. California hiába legalizálta a füvet, te még nem töltötted be azt a kort, egy, kettő, pedig iskolában nem használhatod, és főleg nem terjesztheted. A fűtől feljebb levő fokozatokról pedig nem szeretnék egy szót sem említeni. Ne csinálj ostobaságot! Rendben?

– Ha ön mondja tanárnő... – dől hátra a fiú, miközben a telefonját nyomkodja.

– Ez rád is vonatkozik Melania. Te egy fiatal, csinos és életrevaló lány vagy. Ne süllyedj le arra a szintre, hogy ilyen szerekekkel élj! Értem én, hogy buli és barátok, de nem áll jól egy nőnek, ha be van állva, az meg pláne nem, ha a sárga földig leissza magát. Ilyen híreket még csak a távolból se

halljak, világos? – pillant rá meggyőző mosollyal.

– Ne féljen tanárnő, minden a lehető legokésabb – legyintget a hosszú, rózsaszín hajú lány, szintén tele piercingekkel.

Világoskék szeme teljesen magába börtönöz bárkit, aki belenéz. Melania az a lánytípus, aki minden buliban ott van, és sosem utasít vissza egyetlen egy italmeghívást sem. Általában csak szórakozik a fiúkkal és ki is használja őket. A szabad életben hisz, amit igyekszik minél jobban megvalósítani. Scott és Alexander már beletörődött, hogy nem szerezhetik meg maguknak, de azért mindig igyekeznek egy-egy buliban közelebb kerülni hozzá.

– Daniel, Olivia, szeretném, ha ti ugyanolyan jó példát mutatnátok a többieknek, mint eddig. Eddig sem csalódtam, szóval hajrá! – bólint feléjük Diana, mire az egyik padból megszólal egy lány telefonnyomkodás közben:

– Jaj, a stréberek... Kösz, nem szeretném eltanulni, hogy miként válhatok ekkora balfasszá. Ráadásul Olivianak az a szemüveg... Annyira erőltetett... Cchh! – gúnyolódik Lily.

Két copfba fogott haját igazgatja, miközben hangosan csámcsog a rágóval. Ő az osztály legsztereotipikusabb tanulója. Megtestesíti magában mindazt, ami egy igazi elkényeztetett libáról gondolhat bárki előzetes, behatóbb ismeretek nélkül.

– Látom, még mindig nem tudtad magad túltenni azon a kisebbségi komplexuson, ami miatt gyötörnöd kell magad, hogy Olivia és Angelina, akiket te állandóan csesztetsz, azok sokkal szebbek nálad. Vághatod itt be a cukiskodást azzal a két copffal, attól még ugyanolyan gyökér maradsz. – szólal meg Jayson a szokásos komor, de annál védelmezőbb hangján.

Ő eléggé kilóg az osztály fiúi közül a maga militarista, racionális és rideg természetével. Minden szabadidejét katonáskodással tölti, ami meg is látszik az izomzatán. Angelina a bájos, angyali tekintetű és tündéarcú kislányos

kamasz, aki a védelmezéstől rögtön elpirul. Nagyon ritkán keresi az osztályból bárkinek is a társaságát a kedves, fogszabályzós és lelkes Oliván és a konzervatívan öltözködő, okos és mély keresztény Danielen kívül. Jayson azonban régóta tetszik neki, pont amiatt, hogy annyival másabb, mint a többi kisfiúsan viselkedő társa. Annak ellenére, hogy sokan csesztetik mulyasága miatt, nem panaszkodhat arra, hogy egy fiú figyelmét sem sikerült felkeltenie, mert Justin időről időre bepróbálkozik nála, ő azonban mindig elutasítja, a fiú túlságos nyomulása miatt. Taszítja az ilyesfajta stílus.

– Hallod, kussoljál már! Kockafej, inkább csinálj fekvőtámaszokat és rohangáljál, ahelyett, hogy itt ugatsz! – szól közbe Lily padtársa, a még nála is harsányabb Linda.

A hosszú szőke hajú lány az a diák, akivel Dianának a legnehezebb dolga van. Folyton visszafázik neki, és néhanapján elég fenyegető hangnemet enged meg magának. Már többször landolt az igazgatói előtt, ahol azért gyakran letörték a szarvát és akkor meg is húzta magát egy időre. De sajnos nem elégre.

– Na, itt volt elég! Fejezzétek már be a civakodást! Legalább tegyetek úgy, mintha itt lennék. Hihetetlen, hogy milyen ostobaságokon marakodtok. Egyébként is, hozzátok intéztem volna a következő kérésemet, miszerint... Kimberly tedd már el a telefonodat! – fordul oda hirtelen, ezzel meglepve a lányt. – Már lassan tíz perce vagyok bent és te azóta levegőnek nézve engem, a mobilodat nyomogattad. Elhiszem, hogy izgalmasabb nálam egy videójáték, de ezzel nem tudok mit csinálni. – Kimberly csak megilletődve bebújik a pulcsijába és lefekszik a padra. – Na, de visszatérve... – fordul a két lány felé, akik a szokásos flegma tekintetükkel néznek vissza rá.

– Mondja is tanárnő, vagy csak farkasszemezünk egymással? – löki oda lekezelően Linda, mire Diana csak sóhajt egyet; túl korai ebbe beleállnia így év elején.

– Többek közt ez az egyik. De a tisztelet kikövetelését már tőled elengedtem... A lényeg azonban az, hogy idén ne halljak olyanokat, hogy az így is gyakran másnapos kémia tanár, még nekem álljon hőbörögni, hogy ti miért sminkelitek magatokat órán, vagy ami egészen elképesztő, hogy telefonáltok a barátotokkal. Értem én, hogy a szerelem egy csodás dolog és ilyenkor nem érdekel benneteket más, de a tananyagbeli kémiára figyeljete és ne a kettőtök között levőre, rendben? Egyébként, amit mondtam Mr. Davidsonról, azt nem tőlem hallottátok... – teszi hozzá óvatosan, jobban meggondolva, hogy mi szaladt ki a száján.

– Jól van tanárnő, csak pattanjunk már le a témáról és engedjen minket szünetre! Önnek is jobban esne most egy kávé, minthogy a mi nyomorunkon szórakozik – veti közbe Linda.

– Higgyétek el, átérzem az iskolával járó szenvedést, de már csak egy kicsit kell kibírni. Addig is szeretnék legvégére gratulálni a nyári fotóalbum elkészítéséhez Valentinának a gyönyörű fotókért, Jessicanak az illusztrációként elképesztő rajzokért és az egésznek a megszerkesztésért Ethannek. Szép munka volt! Sikerült Madridot, Lisszabont, Prágát, New Yorkot, Budapestet és Pekinget olyan oldalról bemutatnotok a rajzokon és a fotókon keresztül, hogy szerintem mindenkinek újat tudtatok mutatni. Irigykedem egy kicsit, hogy mindezt egy nyár alatt meg tudtátok valósítani – a két lány a dicséretekre ad egymásnak egy pacsit.

Valentina rajong a fényképészetért és imád utazni. A szülei szerencséire elég nagy anyagi kerettel rendelkeznek ehhez, bár ennek ellenére ő sosem felvágásból megy ide-oda, hanem kihasználja a lehetőségét, hogy minél többet megismerjen a világból. Mindezt hozzácsapva tanulmányához. A legjobb barátnőjét pedig most magával vitte, hogy Jessica művészi tehetségét itt is ki tudja használni, nem mellesleg boldog volt, hogy mindezt a közös

élményt a legjobb barátnőjével élhette meg. Ethan csak besegített nekik. Titokban tetszik neki Valentina, így gyakran segít a fotói szerkesztésében. Rendkívül csendes és visszahúzódó fiú, épp ezért jönnek ki jól. Szegény srácnak fogalma sincs, hogy Valentina és Jessica nemcsak baráti kirándulásra mentek. Ezt persze titokban tartják, ezzel is kalandossá téve a mindennapjaikat.

– Mennyi van még ebből a szarból? – szól hátra megbillenve a széken Linda, Scottnak, de mielőtt azonban a srác válaszolna, Diana teszi ezt meg helyette.

– Még pont elég arra, hogy átismételjük a tavalyi tananyagot. Sokan még egy egyszerű mondatot sem tudtok jelen időbe rakni spanyolul, ami valljuk be elég nagy hátrány, ha év végén mindenki le akarja tenni a középfokú nyelvvizsgát – áll fel a székéből, mire egy újabb lehurrogás hallatszik.

– Ne már tanárnő! Inkább meséljen a nyaráról! Merre járt, miket látott? Esetleg szívesen megnézünk képeket is a helyről, meg persze magáról is. Remélem, a strandon pihengetett... – húzódik huncut vigyor Justin arcára.

– Igen, kivételesen jót mond ez a kretén. Meséljen tanárnő, mi mind szívesen meghallgatjuk! – helyesel először Alexander, majd egyre többen vele együtt; nem telik sok időbe, hogy minden szempár Dianára tapadjon, ami ebben a kontextusban nem igazán válik a kedvére.

– Először is, már az első két óránkon az évben eljátszottátok ugyanezt, akkor már bőven megtárgyaltuk. Másodszor is, ti bármit megtennétek, csak, hogy ne kelljen tanulni. Nem igazán tetszik ez a hozzáállás, szóval próbáljátok legközelebb kevésbé feltűnőbben elterelni a figyelmet és elhúzni az időt. Most viszont nyissátok ki a tankönyveteket! És mivel Justin ennyire hogy is mondjam, hogy beleférjen iskolánk alapelveibe és ne sértsem emberi és katolikus méltóságában, enyhén illetlen volt, ezért máris beszámolhat nekem a nyaráról, természetesen spanyolul.

Ha mindenáron a nyarat akarjátok feszegetni, én lehetővé teszem nektek – támaszkodik az asztalon kicsit gúnyos mosollyal.

– Hát tanárnő, azt hiszem, hogy azt én kihagynám. Spanyolul már... – ekkor Justinnal együtt mindenki más is elhallgat, még aki csak sutyorgott is.

Az ajtó nyitva áll, a küszöbön pedig egy komor tekintetű tini lány áll. Rideg, halványkék szeme és hosszú szürke haja van. Tele van piercingekkel az orra, füle, szája, de még a szemöldöke is. Ruhája viszonylag egyszerű. Egy lila pólóból és egy fekete láncos nadrágból áll, abban ácsorog, hidegen a tanárra meredve.

– Ez meg ki, tanárnő? – szólal meg a hátsó padból megvető tekintettel végigézve az idegenen Melania.

Diana is pont olyan értetlen tekintettel néz végig a közép magas lányon, mint bárki más az osztályból.

– Fogalmam sincs... – préseli ki az ajkai közül, annyira lefagyasztja a lány szinte üveges tekintete; olyan szempár néz rá mereven, mintha már nem maradt volna egy csepp lélek sem. – Bocsánat, de biztos jó helyre jöttél? – harapdálja ajkait, azt várva, hogy a lelketlen arc mögül hang eredjen meg, mikor ez viszont megtörténik, Diana inkább visszaszívna ezt a gondolatát.

– Ez a végzős spanyol tagozat, nem? – kérdi komor hangszínén, rekedtes és halványan elmélyülő hangján.

– Igen. Talán ide jelentkeztél? Mert az igazgató nem tájékoztatott új diák érkezéséről. Megkérdezhetem a nevedet esetleg? – kérdi kínosan.

– Nem teljesen mindegy? Nem szavazni jöttem, hanem egy telibe vert iskolába. Nem az adataimat veszed fel, szóval hagyjál lógva! Inkább azt mondd el, hogy hova tehetem ezt a kibaszott nehéz táskát? Tele van mindenféle szarsággal...

– stílusa odatapasztja Dianát a székbe, mikor épp azon gondolkodott, hogy odalépjen hozzá üdvözölni.

– Ott hátul esetleg van egy hely. A macskafüles hajráfos

lány mellett le tudsz ülni. Kimberly, ha megkérhetlek... – mutat a kezével, hogy a lány csúsztaassa arrébb a kabátját az asztalról.

Ő engedelmesen eleget tesz ennek, majd ismét csendesen meghúzódik. Kimberly egy csöndes, szőkésbarna hajú, kedves kis szeplős arcú, eléggé kocka lány. Élete a videójátékok és minden szabad idejét ezzel is tölti.

– Én nem ülök senki mellé. Főleg nem egy olyan idióta mellé, aki ilyen nyomorult szarságokat hord a fején. Ültesd arrébb őt, te vagy itt a tanár, nem? Bár, ha jobban megnézem, inkább hasonlítasz a prostira, aki a főúton strihel – néz végig Diana extrém külsején megvetően.

Diana teljesen ledermed, a lányok a hátsó padban pedig alig tudják visszatartani a nevetést. Bár nagyon meglepődtek, mégis szórakoztatónak találják ezt a beszólást, azonban mikor az ismeretlen lány rájuk néz azzal a rémisztő tekintetével, egyből elhallgatnak. Nem igazán a publikum szórakoztatására szánta, és ezt bele is fagyasztja a tudatokba. Justin azonban már ennyire nem retten meg az újonctól. Az előbbi megjegyzései miatt is érett benne egy kiosztás, de most, hogy a lány ilyet mondott az általa kedvelt tanárnőről, teljesen elveszti az eddigi higgadtságát.

– Hé, te! Ki a fasznak hiszed itt magad? Bepofátlankodsz azzal a bamba tekintetteddel és itt játszod a kemény lányt? Hogy mered így nevezni a tanárnőt? Szerintem meg pont, hogy te vagy egy utolsó sarki... – ekkor mindenki meglepetésére az ismeretlen lány megragadja Justint a nyakánál fogva, kiragadva a padból.

– Nekem beszélsz, selyemfiú? Ajánlom, hogy fogd vissza magadat, különben kivágom a nyelvedet egy vadászkéssel. Megértetted? – néz ridegen a szemébe, mire a fiú minden bátorságát megragadva, eltaszítja magától.

Szorításába a fiú egész teste beleremegett, és hasonló kocsonyaként is csattant vissza a székére megszeppenve.

– Nem ijedek meg egy ilyen kis picsától – igyekszik

magára erőltetni némi bátorságot. – Te a szememben nem vagy nő azzal a gusztustalan stílusoddal, így bármikor szétverhetem azt a rusnya képedet – húzza fel az ingujját.

A lány csak lendületből rárúgja a padot, amitől mindenki megrémül. A fiú hátra esik, mire a lábára zuhan a vasvázú pad. A lány felemeli a lábát, hogy még rátaposhasson egyet, ekkor azonban Diana ragadja meg a csuklóját és húzza vissza.

– Normális vagy?! – fakad ki végül, folyamatosan rajta tartva közben a srácon figyelmét. – Fogalmam sincsen, hogy ki vagy és hogy kerültél ide, de ha azonnal nem ülsz le oda hátra, akkor eltakarodhatsz az igazgatóiba! Felfogtad, amit mondtam? – a nő olyan erőteljesen emeli fel a hangját és olyan határozottan utasítja, ahogyan diákjai még sosem látták.

Kicsit meg is lepődnek, azonban nem mernek egy szót sem kiejteni a szájukon a Justinnal történetek után, még Linda sem. Diana is megrökönyödik önmagán, mire a gondolat rögtön elkezd emésztetni őt:

– Űristen! Mit művelek én? – néz a kezére, ahogy vörösre szorította már a lány csuklóját.

Ekkor látja meg a lány alkarján a tetoválást, amin egy szív van, benne pedig a következő szöveg: „I love you, Sam!” Ezt azonban csak egy pillanatra figyelheti meg, ugyanis a lány erőből kirántja a kezei közül a csuklóját, majd ridegen néz rá:

– Ócska ribanc... – dűnnyögi halkan, majd kiviharzik a teremből. Diana igyekszik meg sem hallani a mondatot, és inkább egyből Justin segítségére siet Scottal együtt.

Ez azonban nem olyan egyszerű, ugyanis a srácnak olyan erővel nyomódott rá a pad a lábára, hogy el is törte a sípcsontját. Justinnak sok sportbalesete volt már, és mindig ezen a helyen tört el neki, így ez rendkívül sebezhető pontja. Felállítják a padot, majd arra ráfektetik. A fiú erőteljesen az ajkába harapva néz fel és fel-feljajdul egy-egy

ponton. Már csak a tanára türkiz szemeinek szépségét látja meg, ahogy aggódó tekintettel néz rá.

– Justin... Miért kellett ebbe az egészbe belemenned? Ez az erőfitogtatás, édes istenem... – csóválja a fejét egy nagy sóhajjal, mert őszintén sajnálja a naiv kissrácot, akárhogy is kakaskodott érte.

– Ha bármilyen módon sértegetik, akkor nekem kötelességem kiállni magáért. Még ha ez egy végtagom törésébe is kerül... Már megszoktam. – enged el egy laza mosolyt, de a tanár ezt egyáltalán nem viszonozza.

– Hihetetlen vagy. Még mielőtt elszállnál magadtól, úgy értettem, hogy hihetetlenül bolond vagy. Scott, megkérhetlek, hogy Alexanderrel kísérjétek le őt az orvosiba? Kiváltságotok, hogy az óra maradék perceiben nem kell részt vennetek – bizza a két srácra.

– Nagyon szívesen tanárnő! – vágják rá egyszerre, majd felsegítve barátjukat, kibicegtetik a teremből; a távozásuk után is mindenki csak némán ül, esetleg egy-két suttogás már elhangzik, de minden tekintet Dianára szegeződik.

– Most az lesz a legjobb, ha megpróbáljuk ezt az egészet félretenni a szünet erejéig, úgy hogy ha megkérhetlek Ethan, felolvasnád a hetedik oldalon levő kis szöveget? – néz a fiúra, aki csak bólint kettőt, majd már bele is kezd.

Hiába ő mondta, hogy tegyék magukat túl ezen egy kicsit, neki sem sikerül. Az agyába égett az ismeretlen lány hideg tekintete, ami megsemmisítette a légkört távozása után is dermesztő fagyban felszántva.

*

A lány kisétál a mosdóba, majd az egyik kabinban leül a WC tetőre. Keresztbe tett lábakkal húz ki a zsebéből egy kis tasakot, amiben nem más lapul, mint némi fű. Ezt gyorsan becsavarja egy cigarettába, úgy gyújt rá az ablak alatt. Alig, hogy kifújja az első füstöt, a vállán egy különös teremtmény jelenik meg a semmiből. Egy fekete kígyó, vörös fejjel, nagy fekete, ördögi szarvakkal, és sebhelyes tekintettel. Hosszú

vékony nyelvével sziszeg egyet, majd ugyanígy megszólal:

– Emily, nem gondolod, hogy egy kicsit túlzásba viszed a kábítószer? Iskola előtt kokain, most meg ez... Nem csodálom, hogy ilyen ingerült vagy... – gúnyolódik rajta sziszegve.

– Ne kezd te is! Legalább te hagyd már élni! Mi a gond már megint? – förmed rá, miközben szív egy nagyot a cigijébe.

– Tudod, hogy én a részed vagyok. Te én, én te... Örökkön örökké összetartozunk, ha tetszik, ha nem. Legalább azzal az egy élőlényvel légy egy kicsit kedvesebb, aki mindenben segít neked. Ki is mentett meg a halálból? – kúszik be a szemei elé, ami egy pillanatra megakasztja Emilyt, akinek nagy önerő kell hozzá, hogy nehogy másfelé fordítsa fejét.

– Hagyd ezt most! Inkább mondd gyorsan, hogy mit akarsz! Egyedül szeretnék lenni... – vesz vissza egy kicsit a hangjából, valahogy a kígyó mindig el tudja csendesíteni, bármiről is legyen szó.

– Csupán azért, hogy közöljem veled, felesleges lesüllyedned a kamaszok szintjére. Te már tizennyolc, sőt hamarosan tizenkilenc éves leszel. Tudatlan, gyenge emberek fitogtatják az erejüket. Ne keverd magad bele ilyen verekedésekbe, de ha mégis úgy adódik, tudod, hogy mihez kell nyúlnod. A megoldás ott lapul a zsebed mélyén... – nevet aljasul, majd fekete köddé foszlik.

Emily kifújja a füstöt, és egy pár pillanat hezitálás után, belenyúl a zsebébe, ahonnan kihúsz egy bicskát, amelyen egy kígyó emészt fel egy keresztény keresztet. Mindez egy ékkőből kifaragva. Mintha nem is evilági lenne. Fehér tenyerében szorongatja, nézegeti, majd a cigarettájának utolsó szívása előtt motyogásba kezd:

– Nem fogok azért börtönbe menni... – fújja ki az utolsó füstöt, azzal belepottyantja a WC-be a csikket, a csengő megszólalására csapja le a budi tetőt, ezután távozik, mintha mi sem történt volna.

*

Diana, amint a szünet megkezdődik, elbúcsúzva diákjaitól, sietősen távozik a teremből, ezzel maga mögött hagyva Emily témáját, amiről mindenki elkezd most beszélni. A tanárnő amilyen gyorsan csak tud, odamegy az igazgatói iroda elé, majd bekopog. Kisvártatva ajtót nyit maga az intézményvezető, majd meglepődve néz végig a feszült nőn.

– Valami gond van Ishikawa kisasszony? – kérdi rendkívül előítéletesen.

Ő az egyetlen, aki még mindig nem hisz abban, hogy a nő valóban tanárnak való, hogy tud-e egyáltalán tanítani. Ugyanazt a fehér alapon sűrű kis feketepöttyös inget viseli, csak most kivételesen a meleg miatt nincs rajta zakó. Csapzottan van oldalra igazítva a haja, fehér keretes szemüveget visel, igazán fiatalosat. Borostái, erőteljesen égnek arcára a sok borotválkozás eredményeképp. Sok diák kedvence, sőt még a tanároké is. Igazán helyes férfi, és tesz is róla, hogy magához vonzza a nőket erőteljes parfümjével. Ez alól Diana a kivétel, aki nem dől be az ilyen külsőségeknek. A férfinak van egy aurája, amit messziről szeretet kerülni, amióta csak ide felvették. Ezúttal csak a kényszer sodorta hozzá, remélve, hogy ő majd többel szolgálhat az új jelenség kapcsán.

– Igen, elég nagy gond van, szóval kaphatnék egy pár percet öntől, hogy beszélhessünk? – kérdi kissé ingerülten, mire a férfi karba tett kézzel ugyan, de végül beengedi a nőt.

Asztala egy kész papírhalom. Nagyon összeszedetlen férfi, sok minden elkerüli a figyelmét. Szétszórtsága igazán közrejátszik abban, hogy az intézmény idáig süllyedt. Helyet foglal a székében, majd a papírokat rendezgetve pillant fel a kollégájára, miközben ő is leül vele szemben.

– Nos, miről lenne szó? Miről szeretne velem beszélni? – üti meg ezt a második kérdést sokkal cinikusabban. – Mint láthatja, most eléggé el vagyok merülve a munkában, szóval, ha kérhetem, fogja rövidre! – pakolgatja az egyik

papírtömeget a mási helyére.

– Olyanról kell beszélünk, amit már korábban le kellett volna tárgyalnunk. Az új tanulóról lenne szó, akinek még a nevét sem tudom. Csak annyi információ van róla, hogy hozzám küldték. Vélhetőleg innen – húzza el a száját.

– Ha maga nem tudja, akkor nekem honnan kéne tudnom? Minek néz engem, adattárolónak? Ha ilyesfajta információra van szüksége, kérdezze a titkárnőmet! – legyint kifele, hogy távozzon, azonban Diana nem hagyja annyiban.

– Úgy gondolom, hogy magának intézményvezetőként kötelessége lett volna bemutatni engem neki, vagy legalábbis megemlíteni azt, hogy az osztályom tagja lesz. Nem is beszélve arról, hogy az a lány az eddigi összes tinédzserviselkedést kenterbe verve, iszonyatosan tapló volt. Neki is ment az egyik fiúnak. Egy középmagas, szürke hajú és piercingekkel telített lány. Így már talán rémlík önnek valami? – hadarja le az igazgató kiosztását feszülten.

A férfi már régóta lekezeli őt, ezt nagyon jól érzi, így jól esik most neki megmondani ezt. Nem is beszélve Mark meglepődött fejről, amit a kiosztás közben vág.

– Maga aztán igazán frusztrált. Ráférne önre egy kis szünet... – néz ki szemüvege felől. – Ami meg a lányt illeti igen, most már megvan, kiről beszél, csak nem volt időm bemutatni, gondoltam majd ő megteszi ezt nélkülem is – áll fel és a hátsó polcokon kezd kutakodni.

– Sikerült neki, elég rendesen – jegyzi meg háborogva a nő.

A férfi kisvártatva előszed egy dossziét, majd az asztalára csapja úgy, hogy az összes papír szétrepül körülötte.

– Ez az aktája a kisasszonynak... – igazítja meg szemüvegét, majd kinyitva elkezd áttanulmányozni hangosan. – Azt mondja, hogy... A hölgy neve Emilia Camilla Hayes. Igazán megnyerő tekintete van... Az a tömény undor rajta... – motyogja az orra alatt. – Hát, örülök,

hogy nem az én osztályomba jár. Nem irigylem magát. – nevet fel, majd szemével tovább követi a szöveget, miközben Diana csak figyelmesen hallgat. – Igen, erre emlékszem... Rendkívül problémás a fiatal hölgy. Két iskolából tanácsolták már el, sőt kétszer már meg is bukott. Tehát, ha jól értem, ha még egy iskolából kirúgják, vagy megbukik, akkor elbúcsúzhat a jövőjétől... Nagyszerű! És ahogy olvasom nem is igazán katolikus. Egy kereszt meggyújtásáért és majdnem az egész iskola leégetésért rúgták ki a... nahát, a nagy katolikus gimnáziumból, San Diegóban. – hangja és felkacagásai csöpögnek a cinizmusban, ami nem igazán tetszik a nőnek.

Egy intézményvezetőtől több komolyságot, és határozottságot várna. A tárgyilagosságról vagy hova tovább empátiáról már nem beszélve.

– Továbbá öt éve áll hivatalos pszichiátriai kezelés alatt skizofrénia gyanújával. Nem semmi leányzó. A többi meg már nem is lényeges... – rándít egyet a vállán. – Hmm... Legközelebb nem árt, ha tüzetesebben áttanulmányozok valakit, mielőtt felveszem – jót mosolyog ezen, mire Diana csak elképedve ül a széken.

– Szegény lány... Hogy tud ez a mocsok ilyen jót nevetni egy szerencsétlen beteg emberen? Mindig is visszataszító volt, de most... – gondolja magában, majd feláll az asztaltól és köszönés nélkül távozik.

Miután az igazgató kivigyorogta magát, utána szól:

– A többi nem is érdekli? Átolvashatja... Mindegy... – legyint egyet a távozására. – Buta liba... Jobban szűrnöm kéne mind a diákokat, mind a tanárokat – dobja hátra a lány aktáját.

Abból pedig észrevehetetlenül kicsúszik egy látlet a karjáról, azzal a szöveggel, hogy: *„Beazonosíthatatlan sérülésnyomok a bal vállon. Olyan mélyen, hogy el is vérezhetett volna. A páciens mind a sebet, mind a balesetet csodával határos módon túlélte”.*

Dianát megviselték az aktából felolvasott adatok. Most már érti Emily viselkedésének egy részét. Mikor pályaválasztás előtt állt, kifejezetten az ilyen problémás, pszichés zavarral rendelkező diákokkal akart foglalkozni. Meg akarta ismerni az emberek zavaros gondolkodásának a miértjét, okozóját, körülményeit. Igaz, hogy nem régóta lett csak tanár, de ezalatt a három év alatt messze a legkülönösebb tanítványának mutatkozik a lány. Most már csak arra kell rájönnie, hogy miként tudna rajta segíteni, vagy csillapítani a kamasz vad viselkedését.

– Lehet, hogy mégsem érdemeltem meg azt a képességeim alapján, hogy hamarabb végezhessek a gimnáziumban és az egyetemen. Fel kellett volna ismernem, hogy annál a lánynál nincs minden rendben... Én meg azzal a fegyverrel éltem, amivel ő. Az agresszióval... Ennyire futotta volna a pszichológiai tudásom, hogy az egyén feltérképezése előtt, verbálisan és fizikailag bántalmazzam, szorongassam? Diana Ishikawa gratulálhatsz magadnak. Kukába vághatod mind a két diplomádat... – az önmarcangoló gondolatokból a csengő felriasztó hangja rázza fel.

Egész nap ezen járt az esze, emiatt nem is nagyon tudott figyelni a tanórákra. Az utolsó órája pont spanyol, egy általa legkevésbé sem kedvelt osztállyal, az újonnan érkező, mindenféle tagozat nélkülivel. Hiába ez az első évük itt, már sikerült az első órájukban olyat alakítaniuk, hogy Diana kolléganője és barátnője sírva jött el az óráról, hogy ő nem képes ezekkel együtt dolgozni éveken keresztül. Már a pusztá tudat sírásra fakasztotta. Dianát is figyelmeztette, hogy készüljön fel. Ő valamennyivel szilárdabb alkat barátnőjénél. Jelenleg most is éppen egy spanyoldolgozatot íratott velük. Amint azonban kicsengetnek, már birkaként vonulnak ki. Van, aki a tanári asztalra dobja üresen, vagy szétfirkálva, van, aki a rágóját tapasztja mellé, de olyan is előfordul, hogy összegyűrve a nőhöz dobja, majd a következő megjegyzést fűzi hozzá:

– Minden jót a javításához, tanárnő – szólal meg lenézően egy srác, majd táskáját direkt úgy veszi a vállára, hogy közben leverje vele a nő cuccait.

A tankönyvek, füzetek, jegyzetek a földön landolnak, de Dianát már ez a stílus sem hatja meg. Máskor már rég visszahívta volna ezt a bunkót, és helyreigazította volna a maga finomkodó, de mégis nagy hatással bíró modorában. Ezúttal viszont teljesen belemerül a gondolataiba, szinte hozzá sem lehet szólni, míg nem az utolsó diáknak mégis sikerül egy olyat hozzátennie az egyébként is botrányos beszólásokhoz, hogy arra már a nő is felnéz:

– Tanárnő, ahogy elnézem, maga se a templomból jött. De hát, kinek mi. Kinek a sarok, kinek a plébánia. Végtere is, a spanyolt sok mindenre fel lehet használni – ezen még két haverja is jót nevet, majd összekoccolnak.

A röhögésük közben hallatszik, ahogyan arról beszélnek, hogy ezt a fogadást nem hitték volna, hogy meg meri tenni.

– Állj meg légy szíves! – szól utána Diana, felemelve kezét, a srác megtorpan, mire a barátai nevetve surrana ki a teremből.

– Mi a gond tanárnő? Nem tetszett, amit mondtam? – feszíti még tovább a húrt, olyan lazasággal az arcán, ami egyre jobban felbosszantja Dianát, aki csak éppen szóhoz tud jutni.

– Azt ne gondold, hogy ez a beszólás következmények nélkül fog maradni. Menj le a... – ekkor megakad a szava, ugyanis végigfut az agyán az igazgató.

Levegőbe emelve a mutató ujját próbálja összetenni a mondatát, de végül csak kezeibe temeti arcát, majd nagy sóhajtással végighúzza rajta, majd a haján is.

– Lényegtelen... Csak húzz el innen! – rázza meg a fejét, beleégve a saját fegyelmezésébe.

A diák csak jót nevet rajta, majd ő is távozik utolsóként a teremből. Diana igyekszik ügyet sem vetni a besülésére és csöndesen elindul a tanáriba. Tudatosan próbálja elkerülni

a még szekrényeknél lebzselő, nagypofájú kamaszok gúnyos tekintetét. Már korábban is kapott megjegyzéseket az extrém külsejére diákoktól, de azok rendszerint abba maradtak, nem vált pletykává. Most azonban az új osztály érkezésével, amelyben rengeteg kiállhatatlan diák van, nagyjából már az iskola első hetében elterjesztették róla, hogy ő prostituáltként dolgozik. A nő bele sem mer gondolni abba, hogy mi lenne, ha ez a szóbeszéd eljutna az igazgatóhoz is, aki bár nem mondta ki, tekintetével mindig is igyekezett sugallni, hogy ő is hasonlókat gondol róla. Ha még tudná, hogy többen is rebesgetik... Azonnal elbocsájtaná őt minden további nélkül.

Lemegy a tanárba, ahol mindenki vagy hazafele készülődik, vagy a nyolcadik órájára keservesen. A gimnázium olyan, mintha megállt volna az idő a nyolcvanas években. Régi kréta, poros szivacs és tábla képezi a tanárok készletét. Az elektronikát mintha nem is ismernék, pedig mindenki zsebében ott lapul a mobiltelefon. Eközben Amerika szerte a legtöbb helyen már pár tanárt robotok helyettesítenek, illetve San Diegóban vannak olyan órák, ami a virtuális valóság keretein belül vannak megvalósítva. Itt tulajdonképpen mindennek a szűk költségvetés a gátja. Diana éppen a pszichológia tankönyveit pakolgatja, és készíti elő a holnapi jegyzetét, mikor a telefonja megrezzen. Kiveszi a zsebéből, majd megnyitja a beszélgetéseket, mikor meglátja kitől jöttek, csak megforgatja a szemeit.

– Mi a mai kifogásod, miért nem tudunk együtt hazamenni? – gondolja magában előítéletesen, de egyáltalán nem alaptalanul, mert a legjobb barátnője a következőket írta:

– Ne haragudj Dia, hogy nem vártalak meg, de tudod, a macskáimat meg kell etetnem, már nagyon éhesek. A kávézóban azonban ott várlak majd négyre. Na puszi – tesz egy szívecskét elköszönése után.

– Nem is te lennél, Naomi... – mosolyodik el az üzenet

végére, végül is nem is tudja, hogy mit várt barátnőjétől, aki folyamatosan, minden egyes nap ilyen szétszórt. – Legalább a kávézó időpontja eszedbe jutott, már ha egyáltalán eljössz és nem megint egy kifogást találsz. Bár nagyon remélem, hogy eljössz, tekintettel arra, hogy Kosuke rád bízta a ház kulcsait... Már megbántam, hogy azt mondtam, neked adja át... – gondolja végig, miközben legépelő vázlata utolsó betűit is.

Ezután magára veszi a kabátját, majd elrakja a fiókba könyveit. Már éppen készülne elköszönni a kollégáitól, mikor az egyik megszólítja:

– Ne haragudj, hogy így feltartalak, de meg akarom kérdezni, hogy milyen volt az utolsó órád az osztállyal?

Ez a történelem tanár az osztályfőnöke azoknak a diákoknak, akik kikészítették Dianát így a nap végére. Mindig olyan lelkesen kérdezzet más kollégákat is osztályáról, pedig ha tudná, hogy valóban hogy vélekednek róla... Diana már sokszor elgondolkodott róla, hogy tájékoztatja erről, de nem ő akar lenni a rossz zsaru. Ezt a balhét valaki más vigye el helyette, ez nem egészen az ő szerepe. Ennek ellenére attól még igazat mond, csak éppen kihagyja a nőt ért bántásokat és sértő megjegyzéseket.

– Mit gondolsz Martha, szerinted milyen lehetett? Nagyon sajnálom, de már megfordult a fejemben, hogy leadom őket. Hiába csak két hét telt el. Neked ugyanezt tanácsolom. Ha engem heti három órában tönkretesznek, akkor veled mit tesznek osztályfőnökükként? – fordul az idős nőhöz kiegészítve, és a mai nap után legszívesebben egy kamaszra sem nézne rá.

– Gondoltam... – sóhajt egyet mélyen a nő. – Ezalatt a rövid idő alatt is megismertem őket annyira, hogy kikészüljek tőlük, de nem tehetem meg ezt. Nincs, aki helyettesítsen engem. Kérlek, hogy te se tedd ezt! Te vagy az egyetlen spanyoltanár a gimnáziumban, ha te feladod őket, akkor senki nem tudja tanítani őket. Különben sem hiszem,

hogy Mr. Campbell egyáltalán megengedi ezt.

– Tudod Martha, őszintén nem érdekel, hogy az igazgató mit enged, és mit nem. Nekem is meg van a magam gondja a sajátjaimmel. Őket azonban szeretem annyira, hogy nem hagyom cserben. Ez az egy tart még itt. Amint leérettségiznek, velük együtt én is továbbállok. Ne haragudj, hogy ezt mondom, én még fiatal vagyok, de nem bírom őket idegekkel. Te pedig bocsánat, de idős vagy már ahhoz, hogy ilyeneket elviselj. Megérdemled, hogy a nyugdíj előtti utolsó éveid szép emlékekkel töltsd tele.

– Én már ebbe beletörődtem... Te azonban pszichológus is vagy, neked tudnod kéne a módszert arra, hogy az ilyen diákokkal hogy kell viselkedni – jegyzi meg Martha kis lenézéssel.

– Igen az vagyok és nem pszichiáter. Amennyiben nem gond, nekem most mennem kell. Annyit tennék még hozzá, hogy legyen a tarsolyodban egy spanyoltanár azért. Minden jót! – bólint egyet, majd távozik a helyiségből, ezzel Marthat teljesen faképnél hagyva.

Kiviharzik az épületből, majd már fordulna ki balra a buszmegálló felé, mikor három tanítványával fut össze. Melania, Scott és Alexander dohányoznak egy kis fél kört alkotva a kuka mellett, ahova a hamut tudják pöccinteni. Mikor meglátják a tanárt, gyorsan abbahagyják, de Diana csak kis mosollyal az arcán jegyzi meg:

– Az iskola területén kívül vagytok... Ha valóban ezt akarjátok, tegyétek... Mindenesetre további szép napot! Jó hétvégét! – erre a diákok is egyöntetűen elbúcsúznak, és nyugodtan szívják tovább a cigarettájukat.

Diana még pont eléri a buszt, amire felszállva, egyből kapcsol egy kis zenét a fülhallgatóján keresztül. Nincs kedve megnézni az üzeneteit, nem kíváncsi most semmire és senkire, kizárólag a zene hatása alatt akar most létezni, arra szeretne koncentrálni a huszonöt perces útja alatt, amíg San Diegóba nem ér.

A város hatalmasabb, mint eddig valaha volt. Már az agglomerációt is magába szippantotta. A jelenlegi elnöknek, aki az Edward – féle válság óta most szerezte meg a második négyéves turnusát, az volt a terve a hatalomra kerülésekor, hogy a déli államok fővárosait még inkább centralizálja. A kormányzók alá is írtak erről egy megállapodást. Csupán azt felejtették el, hogy az eszetlen, rendszertelen és azonnali urbanizáció teljesen elnéptelenítette a kisvárosokat, a nagyvárosokat pedig élhetetlen színvonalra tömítették. Diana, mikor beér a városba, és kiveszi a fülhallgatóját, hogy leszálljon, hirtelen eszébe jut, hogy a mai történések miatt teljesen megfeledkezett Lunáról.

– Ne haragudj! – szorítja össze az ajkait a nő.

Teljes büntudattal száll le a buszról, ami egészen a kávézóig mardossa a szívét. Odabent azonban már barátnője várja, meglepően pontosan érkezve. Diana bemegy hozzá, majd összeölelkezve, helyet foglalnak szemben egymással. Naomi egy eléggé visszahúzódnó nő. Bár hajszíne és szemei a maga lila és narancssárga színükkel eléggé extrémnek hatnak, valójában nem nagyon nyit a külvilág felé. Hosszú hajából mindig csak egy pár tincset köt hátra a piercingekkel telirakott füle mentén, rendkívül szelíd arcát pedig sosem sminkeli. Pirospozsgás tekintetét az időjárás intézi. Most is egy nagy, fehér, kissé bő bőrkabátban van, ami kirívóan nem az ő mérete. A sokkal nagyobb méretre tervezett kabátban tökéletesen el tudja rejteni idomait.

Még egyáltalán nem nőtte ki kislányos zavarát, pedig Dianával egyidős majdnem, csak ő már betöltötte a huszonkettőt. Az egyetemen ismerték meg egymást, és barátságuk sokat fejlődött a három év alatt, amikor is sikerült letenniük a diplomájukat. Míg Diana pszichológia és spanyol szakon végzett, addig Naomi évfolyamtársaként földrajzból és biológiából tette le a diplomáit.

– Hogy érzed magad? – teszi fel szokásos nyitókérdését a

nőnek.

Bár kettejük közül Diana a pszichológus, Naominak is megvannak a képességei ahhoz, hogy ő is ellássa ezt a feladatot. A pszichológusoknak is kell egy pszichológus. Dianát mindig lenyűgözi, hogy nem ő az egyetlen, akit érdekelnek a másik problémái, így bármikor támaszkodhat érdemileg barátnőjére.

– Őszintén? Pocsékul... Nem igazán szeretnék panaszkodni, mert te is ugyanazokat éled meg az iskolában, mint én. Ha van valaki, akkor te vagy az, aki tudja, hogy mi folyik ebben a börtönállapotokat idéző, oktatási intézménynek gúnyolt pszichiátrián – fogja a fejét úgy túlbonyolítva a szavakat, ahogy egyébként nem szokása, de ez is elnyűttségének egyik súlyos mellékhatása.

– Pont ezért kell elmondanod. Attól, hogy ismerem a körülményeket, az még nem azt jelenti, hogy tudom is a te gondolataidat. Három éve tanítunk, ebből két évet lehúztunk már úgy, hogy közben az egyetemen ültünk. Most, hogy azzal végeztünk és már csak a munka maradt, úgy érzem, mintha sokkal jobban ki lennél fáradva. Még alig kezdődött el ez az év, és már ne haragudj, hogy ilyet mondok, de aggasztóan nézel ki. Fáradtak a szemeid, le vagy sápadva és feltűnően szorongatod azt az étlapot. Elég ideje ismerlek ahhoz, hogy tudjam, ez nálad nem normális. Mi a gond Dia? – fogja meg barátnője remegő kézfejét, ahogy az mereven tartja a menüsört.

– Szóval ennyire látszik... – süti le a szemét. – Tudom a tanulmányaim alapján, hogy nem ez a jó módszer, de lassan három napja nyugtatót szedek. Korábban nem éreztem szükségét ennek, de most ez az egyetlen dolog, ami meggátol abban, hogy ne örüljek meg.

– De mi, vagy mik okozzák ezt? – néz rá Naomi aggódó tekintettel.

– Igazából minden egyszerre. Lehet, hogy csak túlreagálom, de teljesen kifordított ez a nap a

komfortzónámból. A költözés indította el az egészet. A tudat, hogy ott kell hagynom Lunát, nagyon megviselt és felelevenítette az elmúlt éveket, köztük egy nagyon kedves barátomat is, akiről évek óta nem hallottam semmit. A napot az koronázta most meg, hogy az iskolai problémák miatt, teljesen megfeledkeztem arról az ígéretemről, hogy Lunát minden délután meglátogatom... – ekkor a pincér odamegy hozzájuk, ezzel félbeszakítva a nőt.

– Mit hozhatok a hölgyeknek? – kérdi illedelmesen.

Dianát zavarja, hogy a kedvesség mellett, a férfi le sem veszi a szemét róla. Ez rendkívül frusztrálja.

– Nekem egy jó erős kávét – szólal meg először Naomi, majd barátnőjére néz, aki csak legyint egyet.

– Én csak egy savas vizet, meg valami süteményt, azt magára bízom, hogy milyen, csak ne legyen benne csokoládé! – a pincér bólintva távozik.

– Mégis mi történt az iskolában? Azt a részt kihagytad. Ez lenne a legfontosabb rész, hogy megértsem a problémádat – veszi le magáról a kabátot végül nagy izzadás közepette Naomi is.

– Nem a legkellemesebb téma, de hát kivel mással, ha nem veled osztanám meg... Tudod, hogy szeretek tanítani és erre is tettem fel az életemet. Szeretek kamaszok közt lenni, mert akkor azalatt az idő alatt én is annak érezhetem magam. Tudom, hogy milyenek a tinédzserek, éppen ezért szélesre húzom meg a belső határait, azonban amik a napokban, de főleg ma történtek, az már nekem is sok. Igyekszem türelmes lenni a mostani kilencedikesekkel a történelem tagozaton, de egyszerűen nem megy. Kezelhetetlenek. Direkt nem alkalmazok szigort, hogy ne támadjanak védekezésékképp. Direkt nem teszek eléjük nagy elvárásokat, de ennek ellenére gusztustalanul viselkednek velem. Úgy beszélnek velem, mint egy kutyával és... – hajtja le a fejét, egy pillanatra elcsuklik a hangja.

– És? Mit csináltak? – kulcsolja át a kezét, sosem látta

ennyire letörtnek barátnőjét és ez komolyan kétségbe ejti őt is.

– Azt híresztelik rólam, hogy prostituált vagyok – szusszan egyet a két mondat között, hogy emésztetni tudják mindketten. – Tudom, hogy ezekre nem kéne odafigyelnem, de akkor is bánt az a sok megvetés. Ha bárki is ezt feltételezi rólam, hiába tudom az igazságot, elkezdek undorodni magamtól. Senki nem tudja megérteni, hogy én nem azért nézek ki így, mert magamra akarom vonni a figyelmet. Azt meg nem hiszik el, hogy a hajam nem ilyenre van festve, hanem egyszerűen így születtem. Bármilyen hihetetlenül hangzik, ez apám és anyám ritka öröksége. Az öltözetem, az arc – és szájfestékem pedig azért néz ki így, mert így érzem jól magam. Én... – képtelen tovább folytatni a magyarázkodást, egyszerűen kifáradt, megelégtelte, és ezzel elérte a határait.

– De neked nem kell senkinek megfelelned. Nincs szükség magyarázkodásra, nem kell senkinek sem igazolnod magad. Úgy kell élned, ahogy te jól érzed magad! Ami meg ezt az ostoba pletykát illeti, ez nagyon szánalmas. Engem is elért még tavaly, de rá sem hederíték már. Korábban minden nap gyomorgörcsöm volt a beszélések miatt, de megtanultam elengedni. Valahogy őszintén megvigasztalt, hogy te is mersz önmagad lenni és kifejezed a személyiséged a kinézeteddel. Csak nézz rám! Nekem is extrém a külsőm, és szerinted kell valamiért szégyellnem magam? – néz barátnője szemébe, aki csak megrázza a fejét. – Na látod! Verd ki a fejedből ezt az ostobaságot! Te így vagy tökéletes.

Naomi hiába visszahúzódó, a Dianával való barátságukban valahogy mindig ő a dominánsabb, a jó értelemben. Nem fél kimondani, amit gondol. Nem úgy, mint Diana, aki Heather távozása óta, az évek alatt kezdett egyre jobban elbátortalanodni. Még akkor kezdte felölteni barátnője viselkedését, de most már mulyább, mint

egykoron. Saját magával nem őszinte, a külvilág felé pedig szintén nem az, azzal, hogy bátorságot színlel. Most azonban gyengeségei legyőzték, így teljes őszinteséggel, kiszolgáltatottan ül most Naomi előtt.

– Az lehet, hogy ez egy elmúló probléma, ha nem veszek róla tudomást, de van egy gond, ami nem múlik el egyhamar, ráadásul oda már az én tudásom is kevés – vallja be őszintén, ráterelve a dolog érzékenyebbik felére a témát.

– Mire gondolsz? – néz furcsállóan barátnőjére.

– Egy új tanulóra, akinek ma volt az első napja az iskolában. Az osztályomba tették minden szó nélkül. Nem is tudom leírni szavakkal, hogy milyen volt. Én még nem láttam előben ilyen kiüresedet tekintet, üveges és félelmetes szemeket. Olyan... olyan volt, mint egy halott. – próbálja leírni nagyhatású szavakkal, mikor rájön, hogy mindez kevés hozzá. Csak az tud igazán beleborzongani, aki bele is nézett. – Mint aki megfulladt. Belefűlladt a saját szenvedései tengerébe. És ez még semmi. Az a lány hihetetlenül agresszív, rideg és támadó. Az egyik tanítványomnak egyből nekiment, mikor az megpróbált engem szóban megvédeni a lány sértegetéseitől. Rárűgta a padot, amitől eltört a srác lába. Teljesen kihozott a sodromból és megszorongattam a csuklóját. Tudom, hogy nem kellett volna, de egyszerűen így reagált az egész testem rá. Utána persze megkérdeztem Campbelltől, hogy mégis ki ez a lány, ő pedig gúnyosan, megalázóan, a problémámat semmibe véve felolvasta az aktáját, amiben szörnyű dolgok voltak. Ezt a lányt pszichiátrián kezelik öt éve skizofrénia miatt...

– Ūristen Dia... – fagy rá a csodálkozás Naomi ajkára. – Nem csodálkozom, hogy így kivagy. Figyelj, ne gyötörd magad! Ezt a lányt nem engedheted be a közösségedbe! Ki tudja mire képes... Elhiszem, hogy a pedagógus és pszichológus éned azt mondja, hogy próbálj meg segíteni rajta, de ide a pusztai jóindulat nem elég. Nem ártasz vele

azzal, ha tudatosítod a problémáját és egy olyan közegbe küldöd, ahol ténylegesen tudnak segíteni rajta. Nem vállalhatod mindenki problémáját a nyakadba! Egyszerűen képtelenség – határozza meg álláspontját határozottan Naomi; ő a legjobbat akarja barátnőjének, mert ettől a keserves szempártól, ami visszanéz rá, egyszerűen nem tud nyugodni.

– Tudom, hogy nem vagyok mindenható, ez világos. De tudod, hogy nekem mennyit jelent az osztályom. Kötődöm hozzájuk. Akik tavaly fél évig voltak a tanítványaid, de a bontás miatt átkerültek hozzám, mint például Ethan, Olivia és Daniel, ők páratlan diákok. Behoztak egy olyan szintet az osztályba, amivel nem csak az átlagot és a színvonalat húzták fel, hanem a hangulatot is. Minden egyes tagjuk közel áll hozzám és egy közösségként kezelem őket. Nem szeretném, ha ezt Emily, az új lány elrontaná. Azonban azt sem akarom, hogy ez a tini tönkregye a saját életét. Láttam benne valamit, mikor megilletődött a csuklója megszorítása közben. Egy pillanatig éreztem benne emberséget, reményt és lehetőséget a változásra – sóhajt egy nagyot. – Naomi, te nem érted, mert nem láttad, hogy mit csinált és persze tagadhatatlan, hogy ez nem normális dolog, de mégis... Ennek a lánynak nincs lehetősége másra. Ha én is kitagadom, Mark a lehető legnagyobb könnyebbbséggel hajítja ki. El sem mertem neki mondani a történeteket. Ha innen kirúgják, a törvények értelmében nem teheti le az érettségijét többé. Mit gondolsz mi lesz egy olyan lánnyal, egy beteg lánnyal, akinek még érettségije sincs? Semmi, az égvilágon semmi. A társadalom még az eddiginél is jobban kivetné magából és olyan mélyre csúszna, ahonnan már nem lehet felsegíteni – ekkor a pincér kihozza az italokat.

Megköszönik egy-egy bólintással, mire Naomi a barátnőjéhez fordul, miközben a gőzölgő kávéját kavargatja.

– Ne haragudj, hogy ezt mondom, de a legnagyobb

probléma az, hogy túlságosan belevetted magad a diákjaid életébe. Túlságosan számít neked, hogy mi lesz velük a jövőben. Túllépsz a szerepeden. Neked tanítanod kell őket, nem a kezüket fogni, mint az általános iskolában. Annyira leterheled magad ezzel, hogy ezeken gondolkodsz, elmélkedsz, görcsölsz, hogy nem fordítasz semennyi időt a saját magánéletedre. Nem bántásból mondom ezeket, de ezt régóta el akartam neked mondani. Próbálj meg kiszakadni iskola után ebből a közegből! Ne vidd haza a munkádat, mert az a legrosszabb dolgok egyike. Kicsit szabadulj fel, ismerd meg a várost! Ismerkedj meg új emberekkel! Én ezekben mindben tudok segíteni. Körbevezetlek egész San Diegón. Emellett pedig huszonkét éves vagy lassan. Nem árt gondolkodnod azon, hogy megismerj valakit, akivel összekötheted az életed. Én is ezen dolgozom a saját életemben, de egyelőre még nem jött össze. Neked viszont egészen biztosan menne. Egy vonzó, fiatal és szép nő vagy. A belsőd pedig egy olyan értékes kincs, amit megéri valakivel megosztanod, aki meg is érdemli. Ha a magánéletedet sikerül felépítened, akkor onnantól kezdve könnyebb lesz elengedned egy kicsit a munkát, a kamaszokat. Nem mondom, hogy minden tökéletes lesz, de ez az iszonyatos magányból kifordult görcsös szenvedés ez legalább elmúlik. Én ezt tudom tanácsolni – kortyol bele a kávéjába, a kisujját felemelve.

Diana meglepődik Naomi szavain és másodperceken keresztül csak a vízből feltörekvő apró szénsavbuborékokat nézegeti.

– Nem szeretném elengedni magamtól a kamaszokat. Arra tettem fel az életemet, hogy ezeken a diákokon segítek, ahogy azt már mondtam. Ha én, mint tanárunk és osztályfőnökük nem segítek rajtuk, akkor ki fog? A jövőbeli főnökük? A munkaadójuk? Vagy esetleg az állam? Hát kötve hiszem! Pont ezt a tanári mentalitást, ezt az aláfölérendeltséget akarom a részemről megszüntetni feléjük.

Amíg nem gondolkodunk mi felnőttek így, addig ne csodálkozzunk, hogy a gimnáziumunk úgy néz ki, ahogy... Az pedig, hogy én párt keressek magamnak, az teljesen abszurd! Nincs szükségem szerelemre – ellenkezik, miközben beleiszik a vizébe.

Még csak a gondolatát is elveti annak, hogy valakit olyan módon az életébe engedjen. Ahhoz nem bízik eléggé az emberekben, főleg nem a férfiakban.

– A kettőt össze is kötheted. Miért ne lehetnél boldog a magánéletedbe úgy, hogy a munkádat is rendesen végzed? Mármint ne érts félre, ne úgy kösd össze, csak tekints úgy a szerelemre, hogy az inspirálhat a munkára! Ha találsz egy magad mellé illő férfit az olyan egyensúlyba hozhatja az életedet, amitől könnyebben kezelheted majd az olyanokat is, mint a mostani kilencedikesek. Mert tudják, hogy nem tehetnek tönkre, hisz ha hazamész egy szerető család fogad. Ha viszont ehelyett magány, akkor képes az összes legszánalmasabb vád is padlóra küldeni, mint most – tesz még egy kis zacskó cukrot a kávéjába finom mozdulatokkal.

– És mégis hogy gondoltad ezt a párkeresést? Nekem nincs kedvem bulikba járni, az nem az én stílusom... – húzza a száját Diana.

Persze, barátnője könnyen beszél, hisz neki elég egy kis alkohol és introvertáltságot egy fiú előtt rögtön le tudja vetkőzni. Dianával viszont egészen más a helyzet.

– Egyszerű a megoldás. Társkeresőn. Mint tudod, én is felregisztráltam rá hónapokkal ezelőtt, amiről meséltem is neked. Teljes biztonságban ismerkedhetsz. Most egyébként is hétvége jön, még arra sem panaszkodhatsz, hogy holnap iskola és dolgozni kell menni. Szívesen segítek a regisztrációban. Onnantól pedig már neked kell önállósulnod – néz biztatóan a nőre, megvillogtatva legimpozánsabb mosolyát.

– Jaj! Tudtam, hogy erre megy ki majd ez az egész. Mikor felhoztad régebben, már akkor is próbáltál belevonzani, de

nekem még most sem tetszik ez az egész és nem is fog. Nincs szükségem ilyenekre – Diana továbbra is határozottan elutasítja ezt.

– Csak próbáld ki! Vakrandi. Én is voltam már egyszer egy ilyen, és szerintem baromi izgalmas. Persze benne van az is, hogy rosszat fogsz ki, de erre van az előzetes beszélgetés. Legalább bízz bennem és magadban annyira, hogy ezt kipróbáld! – mosolyog rá továbbra is Naomi, miközben kiissza az utolsó kortyot is a csészéből.

– Hónapok óta ezzel nyaggatsz visszatérően. Értem én, hogy jót akarsz, de nem vagyok benne biztos, hogy ez a jó megoldás. Mi van, ha egy olyan alakot fogok ki, aki...

– Mi van ha... mi van ha... – forgatja a szemeit a nő nagy, fáradalmas sóhajok közepette. – Hagyd el ezt a kérdést! Ha ilyeneken rágódsz, akkor sosem fogsz tudni rálépni a boldog élet útjára, hogy úgy fogalmazzak. Ezzel saját magadat keseríted meg, de te tudod... – vonja meg a vállát Naomi szándékosan húzva ezzel Diana agyát, túl sok lenne ez így már a nap végére, így hát végül beadja a derekát.

– De... Ahj! Jól van győztél... Hónapokba tellett, de meggyőztél. Kipróbálok egy kicsit, de ha nem járok sikerrel, vagy egy kis rossz tapasztalatom is akad, onnantól kezdve befejeztem és soha többet nem hozod fel a témát, rendben? – unja meg a barátnője unszolását, mire Naomi csak felhúzza a szemöldökét.

– Nos, mégiscsak sikerrel jártam. Hidd el, jó lesz! Holnap reggel átmegyek hozzád, és akkor regisztrálunk, de addig is most használjuk ki a délutánt, a péntek felszabadító erejét egy végre jó hangulatú beszélgetésre. Olyan pletykát hallottam ma a tanáriban, hogy már a felvételtől, hogy ilyen híresztelnek, szétröhögöm magam.

Naomi az elkövetkezendő órákban megpróbálja felvidítani barátnőjét, ami látszólag sikerül is, de azért Dianának néha-néha bevillannak Emily üveges szemei, amitől görcsbe rándul a gyomra. Naomi végigvezeti a